

otázku II. lit. a) a že pak bude odpověděno ku této otázce II. lit. a) kladně, k otázkám II. lit. c) a d) záporně, další otázku dodatkovou zároveň eventuelní, zdali okolnosti, odůvodňující trestní sazbu těžkého žaláře od jednoho roku do 5 let, tu jsou. Soudní dvůr této otázky nedal a tím porušil předpis Šu 322 tr. ř. (§ 3 čís. 2 zákona čís. 471/21, pokud se týče čís. 480/20). Zmatek čís. 6 Šu 344 tr. ř., jímž jest takto napadený rozsudek stížen, dotýká se pouze výroku o trestu na svobodě, pro nějž se nedostává zákonem předepsaného podkladu ve výroku porotců. Bylo proto tento výrok rozsudku zrušiti, naproti čemuž celý výrok porotců a ostatní výroky rozsudku, zejména též výrok o propadnutí zbraně, o ztrátě volebního práva i o započítání zjišťovací a vyšetřovací vazby zůstávají nedotčenými.

Čís. 1220.

Porotní soud nesmí dáti dodatkovou otázku, nemožou-li tvrzené neb aspoň naznačené skutečnosti naplniti zákonné známky dotyčné okolnosti, vylučující trestnost.

Dodatečná otázka na okolnost, vylučující trestnost, není otázkou viny. K jejímu zodpovědění stačí prostá většina (na prospěch obžalovaného 6 hlasů, v jeho neprospěch 7 hlasů). V rozhodnutí porotců, že trestnost jest vyloučena pro opilost, nelze ještě spatřovati rozhodnutí o tom, že jest tu skutková podstata Šu 523 tr. zák. V tom směru bylo by třeba dáti otázku eventuelní.

(Rozh. ze dne 26. května 1923, Kr I 331/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmáteční stížnosti obžalovaného i státního zastupitelství do rozsudku porotního soudu v Praze ze dne 5. března 1923, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem podle Šu 1 odstavec první a druhý zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n. a přestupkem podle Šu 523 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v celém jeho obsahu jako zmátečný a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Obě zmáteční stížnosti uplatňují ve prospěch obžalovaného důvod zmátečnosti čís. 8 Šu 344 tr. ř., stížnost státního zastupitelství mimo to v jeho neprospěch také důvod čís. 6 Šu 344 tr. ř. Pokud jde o tento důvod (čís. 6 Šu 344 tr. ř.), dovozuje stížnost veřejného obžalobce právem, že porotní soud porušil předpis Šu 319 tr. zák., dav porotcům šestou a sedmou otázku dodatkovou, znějící na úplnou opilost pachatele v době činu, vylučující jeho trestnost dle Šu 2 lit. c) tr. zák., ačkoliv zde nebylo pro tyto otázky zákonných předpokladů. Dle Šu 319 tr. zák. nutno dáti porotcům otázku dodatkovou, byly-li tvrzeny okolnosti, které, předpokládajíc, že jsou pravdivy, by zakládaly některou z okolností, vylučujících trestnost uvedených v Šu 2 tr. zák. Z tohoto ustanovení plyne úsudkem z opaku, že soud nesmí dáti takové otázky, nemožou-li tvrzené

neb aspoň naznačené skutečnosti naplniti zákonné známky dotyčné okolnosti, vylučující trestnost, ježto by jinak soud dával porotcům příležitost, aby použili zákona nesprávně, kdyby připustil dodatkovou otázku ve směru, jemuž tvrzený skutkový děj neodpovídá. V tomto případě tvrdil sice obžalovaný ke konci svého zodpovědného výslechu, že byl vždy úplně opilým, když vyjednával s Drem M-em, jakož i s F-em. Toto jeho tvrzení jest však úplně vyvráceno celou jeho ostatní výpovědí, v níž vyličil veškeré své styky s oběma jmenovanými osobami a celý průběh svého jednání s nimi se vši určitostí a do nejmenších podrobností. Poněvadž úplná opilost vylučuje trestnost dle §u 2 c) tr. zák. jen tenkrát, zbavuje-li pachatele vědomí, je patrné, že v tomto případě, v němž se obžalovaný na své trestné jednání dopodrobna pamatuje, nemůže býti řeči o ztrátě vědomí, jakou § 2 c) tr. zák. předpokládá. Porotní soud pochybil, neposuzovav obhajobu obžalovaného jako jednotný celek; nestačíť zajisté k zjednání předpokladů §u 319 tr. zák. pouhé, ničím nedoložené, tvrzení okolností napovídajících důvod, trestnost vylučující, natož pak tvrzení, vyvrácené vlastním seznáním obžalovaného. Při správném výkladu zákona neměly býti šestá a sedmá otázka dodatková vůbec dány a již toto pochybení odůvodňuje zrušení rozsudku v celém jeho obsahu a vrácení věci k novému projednání do první stolice. Rozsudek jest však zmatečným také dle čís. 8 §u 344 tr. ř., což uplatňují souhlasně jak zmateční stížnost obžalovaného, tak i státního zastupitelství. Zmatek spočívá v tom, že předseda poučil porotce nesprávně o šesté a sedmé otázce dodatkové v ten smysl, že odpovědi na tyto otázky rozhodují o vině obžalovaného, ježto tyto dodatkové otázky jsou nerozlučnými částmi otázek hlavních, a že teprve odpovědi na tyto otázky bude rozhodnuto o vině obžalovaného, takže dlužno považovati šestou a sedmou dodatkovou otázku za otázky viny se týkající, a že jest ku jejich kladnému zodpovědění zapotřebí nejméně osmi hlasů; teprve při docílení této většiny, že by byl obžalovaný z obžaloby pro zločin, naznačený v první a druhé hlavní otázce sprostěn, a dán by byl v tomto případě podklad pro rozhodnutí soudu o tom, zda dopustil se obžalovaný přestupku opilství dle §u 523 tr. zák. Toto právní poučení jest nesprávným v celém rozsahu. Za otázky viny lze pokládati pouze otázky hlavní a takové otázky eventuální, jimiž se porotci táží na to, zda je obžalovaný vinen jiným trestným činem (nebo jinou formou trestné činnosti), než je uvedeno v obžalobě. Za této podmínky může býti otázkou viny i otázka dodatečná, zní-li na př. na přečin dle §u 335 tr. zák. při nutné obraně. Naproti tomu dodatečná otázka na okolnost vylučující trestnost (tedy zde na úplnou opilost) není otázkou viny ve smyslu §u 329 tr. ř., ačkoliv jest pro výrok o vině rozhodnou. Není tudíž třeba k rozhodnutí takové otázky v neprospěch obžalovaného, tedy k popření, 8 hlasů, nýbrž stačí 7. Ve prospěch obžalovaného tedy stačí, byla-li 6 hlasy dána odpověď kladná. V tomto případě byly otázkami viny pouze první a druhá otázka hlavní, nikoli také 6. a 7. otázka dodatková. K zodpovědění těchto otázek v neprospěch obžalovaného (tedy zápornému) stačí 7 hlasů, k odpovědi kladné (v jeho prospěch) 6 hlasů. Pokud v právním poučení předsedově se tvrdí něco jiného, jest nesprávné. Nesprávným jest poučení i v tom směru, že při docílení nejméně 8 hlasů, dle

druhé věty §u 329 tr. ř. správně šesti hlasů (v kterémžto ovšem případě by byl obžalovaný z obžaloby naznačené v první a druhé hlavní otázce sprostěn), dán jest podklad pro rozhodnutí soudu o tom, zda dopustil se obžalovaný přestupku opilství dle §u 523 tr. zák. Podkladu takového zde při doslovu otázek, porotcům daných, není. K tomu by bylo zapotřebí, by porotcům pro případ kladného zodpovědění dodatkových otázek dány byly eventuální otázky, obsahující veškeré náležitosti skutkové povahy přestupku dle §u 523 tr. zák., upravené jakožto otázky viny, a teprve, kdyby porotcům bylo umožněno, by vinu obžalovaného i po této stránce posoudili, byl by tu podklad pro výrok soudu o eventuální vině obžalovaného, pokud se týče přestupku opilství dle §u 523 tr. zák.

Čís. 1221.

Souzení trestného činu spáchaného na Slovensku trestním soudem v historických zemích (čl. I. čís. 5 zákona ze dne 18. prosince 1919, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1920).

Krádež ve společnosti (§ 336 čís. 6 uh. tr. zák.) předpokládá, že jde o společnost, organisovanou na páčání krádeží.

Při výměře trestu nelze současně použítí §u 91, 92 uh. tr. zák.

Rozsah použítí §u 92 uh. tr. zák.

Amnestie ve smyslu rozhodnutí presidenta republiky ze dne 22. července 1919 vztahuje se pouze na trestné činy, jež byly spáchaný p ř e d nastoupením služby vojenské a to i tehdy, jde-li o trestní věci, dne 22. července 1919 dosud neukončené.

(Rozh. ze dne 28. května 1923, Kr I 487/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných Antonína V-a a Františka K-a do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 7. března 1922, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem krádeže dle §§ 333, 336 odstavců 6 a 7 uh. tr. zák., zároveň však napadený rozsudek ve výroku, jímž byl čin obžalovaných podřaděn §u 336 čís. 6 uh. tr. zák., jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích, s ním souvisejících, dle §u 290 tr. ř. zrušil, uznal obžalované Antonína V-a a Františka K-a vinnými zločinem krádeže dle §§ 333 a 336 čís. 9 uh. tr. zák. a §u 48 trestní novely zák. čl. XXXVI : 1908 a odsoudil je dle §u 49 odstavce první trestní novely s použitím §u 92 uh. tr. zák. vzhledem na ustanovení §§ 24 a 25 uh. tr. zák. každého do vězení, uvedeného v §u 20 čís. 5 uh. tr. z. na čtyři měsíce a dle §u 389 tr. ř. k náhradě nákladů na trestní řízení.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost opírá se o důvody zmatečnosti čís. 1 a čís. 9 b) §u 281 tr. ř. S hlediska důvodu zmatku čís. 1 namítá, že k rozhodnutí o trestní věci obžalovaných, kteří se trestného činu dopustili za železniční dopravu na trati mezi Hronskou Březnicí a Šťávnici na Slovensku, byl